

Hallituksen esitys Eduskunnalle Pohjoismaiden välisen konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta tehdyn sopimuksen eräiden määräysten hyväksymisestä sekä eräksi siihen liittyviksi laeiksi

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan, että eduskunta hyväksyisi Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välillä vuonna 1933 allekirjoitetun konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta vuonna 1982 tehdyn sopimuksen. Sen pääasiallisena tarkoituksena on saattaa vuoden 1933 sopimus sopusointuun Suomessa, Norjassa, Ruotsissa ja Tanskassa nykyisen voimassa olevien meripanttioikeutta koskevien säännösten kanssa.

Esitykseen sisältyy lakiehdotus uuden sopi-

muksen eräiden lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta sekä kaksi muuta asiaan liittyvää lakiehdotusta.

Sopimus tulee voimaan kahden kuukauden kuluttua sen jälkeen, kun kolme sopimusvaltiota on liittynyt siihen. Sopimukseen myöhemmin liittyneen valtion osalta sopimus tulee voimaan kahden kuukauden kuluttua liittymisestä. Lait on tarkoitus saattaa voimaan samanaikaisesti sopimuksen kanssa.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne

Suomen, Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kesken tehtiin Kööpenhaminassa 7 päivänä marraskuuta 1933 konkurssia koskeva sopimus (SopS 35/34), jäljempänä *vuoden 1933 sopimus*. Sen pääperiaatteena on, että jossakin sopimusvaltiossa alkanut konkurssi käsittää velallisen muissakin sopimusvaltioissa olevan omaisuuden (1 artikla 1 kappale). Konkurssimenettelyä ei siis voida aloittaa samanaikaisesti muussa sopimusvaltiossa. Konkurssipesään kuuluvan omaisuuden osalta sovelletaan säännönmukaisesti sen valtion lakia, jossa konkurssi on alkanut (1 artikla 2 kappale). Sopimusta sovelletaan kuitenkin ainoastaan silloin, kun tuomioistuin tai tuomari tehdessään päätöksen

konkurssin alkamisesta on perustanut toimivaltansa siihen seikkaan, että velallinen asuu tai kuollessaan asui tuomioistuimen tai tuomarin kotimaassa (13 artikla).

Silloin kun sopimusta on sovellettava, konkurssipäätös on kuulutettava myös muissa pohjoismaissa, joissa velallisella on omaisuutta. Konkurssista on myös tehtävä asianmukaiset merkinnät tuossa valtiossa kiinteistökirjaan ja muuhun julkiseen rekisteriin. Konkurssista on lisäksi säännönmukaisesti lähetettävä erillinen ilmoitus muissa sopimusvaltioissa oleville tunnetuille velkojille (2 artikla).

Sopimuksen 1 ja 4—7 artiklassa on tehty eräitä poikkeuksia siitä pääsäännöstä, että konkurssivelallisen omaisuuteen on sovellettava sen valtion lakia, jossa konkurssi on alkanut.

Niinpä esimerkiksi kysymys siitä, voidaanko tiettyä omaisuutta ylipäättään käyttää velkojen saatavien suoritukseen, ratkaistaan sen valtion lain mukaan, missä omaisuus on (1 artikla 3 kappale). Tämän valtion lain mukaan ratkaistaan myös kysymys panttina olevan tai sellaisen omaisuuden käyttämisestä saatavan suorittamiseen, johon velkojalla on pidätysoikeus (5 artikla 1 kappale). Myös konkurssipesään kuuluvaa omaisuutta myydessä on meneteltävä sen valtion lain mukaisesti, missä omaisuus on (6 artikla).

Konkurssin vaikutus ulosmittauksella saavutetun oikeuden pysyvyyteen samoin kuin konkurssin vaikutus ulosmittauksen jatkumiseen määräytyy sen valtion lain mukaan, jossa ulosmittaus on toimitettu (4 artikla 3 kappale sekä 5 artikla 2 kappale).

Eräät kiinteistöä koskevat esineoikeudelliset kysymykset ratkaistaan sen valtion lain mukaan, jossa kiinteistö sijaitsee. Vastaavanlaiset rekisteröityä alusta tai ilma-alusta tai osuutta tällaiseen alukseen koskevat kysymykset ratkaistaan aluksen kotimaan lain mukaan (4 artikla 1 kappale). Eräissä irtainta omaisuutta koskevilla esineoikeudellisissa kysymyksissä sovelletaan sen valtion lakia, jossa omaisuus on, jos tuomioistuimen pöytäkirjaan merkitseminen tai muunlainen kirjaamisenmenettely tai kuuluttaminen on tämän valtion lain mukaan tarpeen, jotta sellaisen irtaimen omaisuuden luovuttaminen tai hallintaa luovuttamatta tapahtuva panttioikeuden perustaminen tällaiseen omaisuuteen olisi konkurssipesää sitova (4 artikla 2 kappale).

Sopimuksen pääsäännöstä, jonka mukaan etuoikeutta koskeviin kysymyksiin sovelletaan sen valtion lakia, jossa konkurssi on alkanut, tehdään 7 artiklassa eräitä poikkeuksia. Niinpä erityisen etuoikeuden osalta sovelletaan artiklan 1 kappaleen mukaan sen valtion lakia, jossa omaisuus on. Saatavalla, jolla on erityinen etuoikeus, on pääsääntöisesti parempi oikeus maksun saantiin kuin saatavalla, jolla on yleinen etuoikeus.

Vero tai muu julkinen maksu, joka on määrätty muussa sopimusvaltiossa kuin siinä, jossa konkurssi on alkanut, voi 7 artiklan 2 kappaleen mukaan saada etuoikeuden ainoastaan sen valtion lain mukaan, jossa maksu on määrätty. Etuoikeus kohdistuu vain viimeksi mainitussa valtiossa olevaan omaisuuteen. Kiinteistöstä suoritettavan huoneenvuokran etuoikeus ratkaistaan, jos kiinteistö sijaitsee muussa valtiossa kuin siinä, jossa konkurssi on alkanut, kiinteistön sijaitsemispaikan lain mukaan. Tällainen etuoikeus voi kohdistua ainoastaan viimeksi mainitussa valtiossa olevaan omaisuuteen.

Jos tällainen veron, julkisen maksun tai huoneenvuokran etuoikeus on yleinen, se on arvojärjestyksessä muiden yleisten etuoikeuksien edellä. Sen valtion laista, jossa vero on määrätty, voi lisäksi johtua, että vero on arvojärjestyksessä ennen saatavaa, jolla on erityinen etuoikeus.

Sopimuksen 7 artiklan 2 kappaleessa mainitaan vielä, että sopimuksessa ei laajemmalti kuin edellä on mainittu ratkaista kysymystä voidaanko konkurssissa vaatia suoritusta sellaiseen julkiseen maksuun perustuvasta saatavasta, joka on määrätty muussa kuin siinä sopimusvaltiossa, jossa konkurssi on alkanut.

Omaisuuksien sijaintipaikalla on usein merkitystä sopimusta sovellettaessa. Eräissä tapauksissa voi kuitenkin olla vaikeata ratkaista, missä omaisuuden on katsottava olevan. Sen vuoksi on sopimuksen 8 artiklaan otettu eräitä omaisuuden sijaintipaikkaa koskevia määräyksiä. Artiklan 1 kappaleessa määrätään, missä konkurssivelallisen saatavan katsotaan olevan. Artiklan 2 kappaleessa määrätään, että rekisteröidyn aluksen tai ilma-aluksen, paitsi 6 artiklassa tarkoitetuissa tapauksissa, katsotaan olevan siinä valtiossa, jossa sen kotipaikka on (ns. *lippuvaltiofiktio*).

Sopimuksen 10 artikla sisältää määräyksiä tuomion tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta. Sellaisena kuin artikla on muutettuna 11 päivänä lokakuuta 1977 tehdyllä sopimuksella (SopS 58/77) tuomion tai sovinnon tunnustamisessa ja täytäntöönpanossa, joka koskee sopimusvaltiossa vireillä olevasta konkurssista aiheutuvaa oikeustoimen mitättömyyttä tai peruutumista, on noudatettava sen valtion lakia, jossa tunnustamista tai täytäntöönpanoa pyydetään. Edellä mainitulla viittauksella sopimusvaltiossa voimassa olevaan lakiin tarkoitetaan yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien tuomioiden tunnustamista ja täytäntöönpanoa koskevaa yhdenmukaista pohjoismaista lainsäädäntöä eli Suomessa vuonna 1977 annettua yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien pohjoismaisten tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annettua lakia (588/77).

Sopimuksen 11 artiklaan sisältyy määräys

sopimuksen soveltamisesta kuolinpesän konkurssiin.

Sopimuksen 15 artiklan mukaan sopimus soveltuu myös konkurssista tapahtuvaan julkiseen akordikäsittelyyn. Jos julkinen akordikäsittely on aloitettu jossakin sopimusvaltiossa, tällaista käsittelyä ei saa aloittaa eikä konkurssia saa tapahtua muussa sopimusvaltiossa, edellyttäen että velallisella on kotipaikka siinä valtiossa, jossa akordikäsittely on alkanut (15 artiklan 3 kappale verrattuna 13 artiklaan). Jos käsittely johtaa akordin vahvistamiseen, akordi on voimassa muissakin sopimusvaltioissa (15 artiklan 2 kappale).

2. Muutoksen syyt ja ehdotetut muutokset

Islantia lukuun ottamatta kaikki pohjoismaat ovat allekirjoittaneet kaksi Brysselissä 27 päivänä toukokuuta 1967 tehtyä kansainvälistä yleissopimusta. Toinen näistä koskee eräitä meripanttioikeutta ja alushypoteekkia tarkoittavia yhteisiä määräyksiä (jäljempänä *meripanttioikeussopimus*). Toinen taas koskee kiinnitystä rakenteilla olevaan alukseen. Norja ja Ruotsi ovat ratifioineet edellä mainitun yleissopimukset, Tanska ainoastaan meripanttioikeussopimuksen. Myös Suomessa on merilain meripanttioikeutta koskevat säännökset merilain muuttamisesta annetulla lailla (646/75) muutettu siten, että ne vastaavat meripanttioikeussopimuksen määräyksiä. Sitä vastoin Islanti ei ole saattanut meripanttioikeutta koskevaa lainsäädäntöään sopusointuun meripanttioikeussopimuksen määräysten kanssa.

Niillä saatavaryhmillä, joilla meripanttioikeussopimuksen mukaan on meripanttioikeus, tulee sanotun yleissopimuksen 5 artiklan mukaan olla paras etuoikeus alukseen. Sanotun artiklan mukaan tulee alukseen kiinnitetyllä saatavalla eli *alushypoteekilla* periaattassa olla seuraavaksi paras etuoikeus. Yleissopimus suo lisäksi mahdollisuuden kansallisella lainsäädännöllä myöntää meripanttioikeuden tai pidätysoikeuden muiden saatavien vakuudeksi. Saataville, joille kansallisen lainsäädännön mukaan on myönnetty meripanttioikeus, ei kuitenkaan yleissopimuksen 6 artiklan mukaan saa myöntää parempaa etuoikeutta kuin niille saataville, joilla meripanttioikeussopimuksen

mukaan on meripanttioikeus, eikä myöskään — yhtä poikkeusta lukuun ottamatta — parempaa etuoikeutta kuin kiinnitetyille saataville. Valtio, joka on liittynyt yleissopimukseen, on sen 12 artiklan mukaan velvollinen soveltamaan sopimusta myös alukseen, jota ei ole rekisteröity meripanttioikeussopimukseen liittyneessä valtiossa. Meripanttioikeussopimuksen soveltamisala on toisin sanoen yleinen.

Alus, joka on tarkoitus rakentaa tai on rakenteilla, saadaan edellä mainitun kiinnityksestä rakenteilla olevaan alukseen tehdyn yleissopimuksen 1 artiklan mukaan rekisteröidä rakentajavaltiossa. Omistusoikeus ja hypoteekki, joka tällaisen rekisteröinnin jälkeen on rakentajavaltion lain mukaan kirjattu rekisteriin, on sanotun yleissopimuksen 9 artiklan mukaan tunnustettava muissa sopimusvaltioissa ja sille on annettava rakentajavaltion lain mukainen etuoikeus. Yleissopimuksen 7 artiklan mukaan rakenteilla olevaan alukseen kiinnitettyjen saatavien ja meripanttioikeuksien samoin kuin muiden panttioikeuksien ja pidätysoikeuksien keskinäiseen etuoikeusjärjestykseen on sovellettava samoja sääntöjä kuin valmiiksi rakennettuun rekisteröityyn alukseen. Nämä määräykset sisältävät sopimusvaltioille osoitetun kehotuksen saattaa rakenteilla olevaa alusta ja valmista alusta koskevat säännöksensä yhdenmukaisiksi. Tämä on otettu huomioon Suomen merilain 215 ja 218 §:n (646/75) sanamuodossa.

Norja, Ruotsi ja Tanska ovat sopimusvelvoitteensa täyttääkseen sisällyttäneet lainsäädäntöönsä säännöksiä siitä, mitä lakia on sovellettava meripanttioikeuteen, pidätysoikeuteen ja vastaavanlaatuisiin vieraan valtion lain mukaisiin oikeuksiin. Myös Suomen merilain 227 ja 228 §:ään on mainittu vuonna 1975 annetulla lailla otettu vastaavat lainvalintasäännöt.

Merilain 227 §:n 1 momentin mukaan on merilain 8 luvun säännöksiä meripanttioikeudesta ja pidätysoikeudesta alukseen sovellettava, milloin sellaiseen oikeuteen vedotaan Suomen viranomaisen luona. Jos vedotaan muuhun kuin merilain 8 luvussa tarkoitettuun meripanttioikeuteen, pidätysoikeuteen tai muuhun vastaavanlaiseen oikeuteen, asia on sanotun pykälän 2 momentin mukaan tutkittava sen valtion lain mukaan, jossa alus on rekisteröity. Sellaiselle oikeudelle ei kuitenkaan sanotun momentin mukaan anneta etuoikeutta ennen merilain 8 luvun mukaista meripanttioikeutta eikä

meripanttioikeussopimuksen mukaista hypoteekkia. Sitä ei muutoinkaan saa sanotun kohdan mukaan tunnustaa vastoin sanottua yleissopimusta, eikä se saa missään suhteessa tuottaa parempaa oikeutta kuin sitä lähinnä vastaava merilain mukainen oikeus. Näitä säännöksiä on merilain 228 §:n mukaan vastaavasti sovellettava rakenteilla olevaan alukseen siitä lähtien kun se on laskettu vesille. Sitä edeltäneeltä ajalta on saman lainkohdan mukaan sovellettava sen valtion lakia, jossa alusta rakennetaan.

Vuoden 1933 sopimus on ristiriidassa edellä mainitun kahden yleissopimuksen ja näihin yleissopimuksiin perustuvan Suomen, Norjan, Ruotsin ja Tanskan sisäisen lainsäädännön kanssa. Pohjoismaisen konkurssisopimuksen nykyiset määräykset sen valtion lain soveltamisesta, jossa omaisuus on yhdistettynä lippuvaltiofiktioon, voi joutua ristiriitaan meripanttioikeussopimuksen ja Suomen sisäisen lainsäädännön yleistä soveltamisalaa koskevan vaatimuksen kanssa, jolleivät kaikki pohjoismaat liity meripanttioikeussopimukseen tai saata sisäisesti voimaan sen edellyttämää lainsäädäntöä. Muun muassa vuoden 1933 sopimuksen määräykset erityisten etuoikeuksien olemassaolosta ja sisäisestä arvojärjestyksestä (7 artiklan 1 kappale) yhdistettynä viittaukseen aluksen kotimaan lakiin (8 artikla) johtavat siihen, että meripanttioikeussopimukseen liittyneessä pohjoismaassa tapahtuvassa konkurssissa, konkurssipesään kuuluvaan alukseen, jonka kotipaikka on toisessa pohjoismaassa, olisi sovellettava aluksen kotimaan lakia. Jos tämä valtio ei ole liittynyt meripanttioikeussopimukseen tai muutoin sisäisesti saattanut voimaan sanotun sopimuksen edellyttämää lainsäädäntöä, syntyy ristiriita meripanttioikeussopimuksen yleistä soveltamisalaa koskevan vaatimuksen kanssa. Koska Suomi on saattanut valtionsisäisesti voimaan meripanttioikeussopimuksen edellyttämän lainsäädännön, saattaa Suomessa alkaneessa konkurssissa syntyä vastaavanlainen ristiriita vuoden 1933 sopimuksen määräysten ja Suomen merilain lainvalintasääntöjen välillä.

Edellä mainitulla ristiriidalla on merkitystä Islannin ja muiden pohjoismaiden välisissä suhteissa, koska Islanti ei ole sen enempää liittynyt meripanttioikeussopimukseen kuin saattanut merilainsäädännössään voimaan sanottua sopimusta vastaavia säännöksiä. Tämän vuoksi on pohjoismaiden oikeusministeriöiden edustajien välisissä neuvotteluissa

yksimielisesti katsottu, että vuoden 1933 sopimus olisi muutettava siten, että ne pohjoismaat, jotka ovat liittyneet meripanttioikeussopimukseen, voivat täysin täyttää tämän sopimuksen asettamat velvoitteet. Sopivimpana teknisenä ratkaisuna on tällöin pidetty sitä, että vuoden 1933 sopimukseen otettaisiin viittaus Suomen ja näiden valtioiden merilakien lainvalintasääntöihin. Koska Islanti ei ole saattanut lainsäädäntöään sopusointuun meripanttioikeussopimuksen määräysten kanssa, on kuitenkin näissä neuvotteluissa yksimielisesti katsottu, että Islannissa tapahtuneessa konkurssissa syntyvien alusta ja rakenteilla olevaa alusta koskevien etuoikeuskysymysten osalta olisi säilytettävä vuoden 1933 sopimuksen erityisiä etuoikeuksia koskevat alkuperäiset määräykset (katso 7 artiklan 1 kappale ja 8 artiklan 2 kappale).

Vuoden 1933 sopimuksen 7 artiklan määräykset veron ja julkisen maksun etuoikeudesta koskevat ainoastaan etuoikeutta sellaiseen omaisuuteen, joka konkurssin alkaessa on muussa sopimusvaltiossa kuin siinä, jossa konkurssi on alkanut. Jos verolla tai maksulla on yleinen etuoikeus sen valtion lain mukaan, jossa se on määrätty, on tällainen saatava riippumatta tämän valtion sisäisen lainsäädännön etuoikeusjärjestyksestä arvojärjestyksessä ennen kaikkia yleisiä etuoikeuksia. Tästä syystä verosaatava voi saada paremman aseman, jos velallinen on asetettu konkurssiin kotimaassaan, kuin olisi asianlaista, jos velallinen olisi asetettu konkurssiin siinä sopimusvaltiossa, jossa vero on määrätty. Veron tai maksun etuoikeus ei kuitenkaan koskaan voi koskea omaisuutta, joka on muussa valtiossa kuin siinä, jossa vero tai maksu on määrätty.

Silloin kun vuoden 1933 sopimus tehtiin verolla tai julkisella maksulla oli kaikkien pohjoismaiden sisäisen lainsäädännön mukaan yleinen etuoikeus. Näillä saatavilla ei kuitenkaan missään pohjoismaassa ollut parasta etuoikeutta. Sopimuksen tekemisen jälkeen on Tanskassa luovuttu veron yleisestä etuoikeudesta. Norjassakaan verolla ei enää ole niin hyvää etuoikeutta kuin vuoden 1933 sopimusta tehtäessä. Koska vuoden 1933 sopimuksen 7 artiklan 2 kappaleen määräys verojen yleisestä etuoikeudesta ei ole sopusoinnussa pohjoismaiden sisäisten lakien edellyttämän etuoikeusjärjestyksen kanssa, sen muuttamista on pidetty tarpeellisena.

Vuoden 1933 sopimuksen 13 artikla, joka koskee sopimuksen soveltamisalaa, perustuu siihen kaikissa pohjoismaissa aikaisemmin voimassa olleeseen pääsääntöön, että konkurssituomioistuimena on velallisen kotipaikan tuomioistuin. Niin kuin edellä on mainittu, sopimus ei sanotun artiklan mukaan sovellu niissä tapauksissa, joissa tuomioistuin on perustanut toimivaltansa muuhun kuin siihen seikkaan, että velallinen asuu tai kuollessaan asui tuomioistuimen tai tuomarin kotimaassa tai että konkurssipäätöksessä tarkoitettua yhtiön, yhdistyksen tai säätiön kotipaikka on sanotussa valtiossa.

Tanskan vuodelta 1977 olevan uuden konkurssilain mukaan konkurssituomioistuimen toimivalta määräytyy pääsääntöisesti sen mukaan, missä velallinen harjoittaa ansiotoimintaa. Sopimuksen 13 artiklan määräyksistä seuraa, ettei sopimus yleensä sovellu Tanskassa alkaneisiin konkursseihin. Koska Norjassa vireillä olevan konkurssilainsäädännön kokonaisuudistuksen yhteydessä on ehdotettu, että konkurssituomioistuimen toimivalta määräytyisi siellä suurin piirtein samalla tavalla kuin Tanskassa, saattaa tilanne lähitulevaisuudessa olla sama myös Norjassa alkaneiden konkursien osalta.

Ruotsin ja Tanskan lainsäädännön mukaan on nykyisin mahdollista hakea takaisinsaintia julkisen akordin yhteydessä. Tämän vuoksi ja koska myös Suomessa (komiteanmiet. 1978: 37 s. 652 ss.) ja Norjassa on ehdotettu takaisinsaintisäännösten laajentamista siten, että takaisinsaintikanne voitaisiin panna vireille myös julkisen akordimenettelyn yhteydessä, on kat-

sottu aiheelliseksi ottaa vuoden 1933 sopimukseen määräys siitä, että takaisinsaintia akordissa koskevia säännöksiä, jotka on annettu siinä valtiossa, jossa akordi on vahvistettu, pääsääntöisesti sovelletaan myös muissa sopimusvaltioissa olevaan omaisuuteen.

Sopimusvaltiossa aloitettua julkista akordia ei nykyisin tarvitse julkistaa muussa sopimusvaltiossa, jossa velallisella on omaisuutta. Akordin oikeusvaikutukset huomioon ottaen on pidetty johdonmukaisena, että akordikäsittely julkistettaisiin viimeksi mainitussa valtiossa samalla tavalla kuin muussa sopimusvaltiossa alkanut konkurssi.

Koska sopimus sisältää määräyksiä, jotka kuuluvat lainsäädännön alaan, annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi samalla ehdotus laiksi Pohjoismaiden välisen konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta tehdyn sopimuksen eräiden määräysten hyväksymisestä. Sopimuksen soveltamisalaa koskevan 13 artiklan muutoksen johdosta on muutettava sen kanssa yhdenmukaiseksi Suomen, Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kesken Kööpenhaminassa 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen hyväksymisestä ja täytäntöönpanosta annetun lain 6 §. Vastaavanlainen muutos on tehtävä yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien pohjoismaisten tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annetun lain 2 §:n 6 kohtaan, jota lisäksi on täydennettävä julkista akordikäsittelyä koskevilla säännöksillä siten, että lainkohta on sopu-soinnussa sopimuksen 15 artiklan 2 ja 3 kappaleen sekä 10 artiklan määräysten kanssa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Sopimus Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan kesken 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta

4 artikla. Niin kuin yleisperusteluissa on mainittu sisältävät kiinnityksestä rakenteilla olevaan alukseen vuonna 1967 tehdyn yleis-sopimuksen 7 artiklan määräykset sopimusvaltiolle osoitetun kehotuksen saattaa ra-

kenteilla olevaa alusta ja valmista alusta koskevat säännöksensä yhdenmukaisiksi. Tämän vuoksi on artiklan 1 kappaleen viimeisessä virkkeessä rakenteilla oleva alus rinnastettu alukseen. Rekisteröidyn ilma-aluksen, aluksen ja rakenteilla olevan aluksen kotimaalla tarkoitetaan sitä valtiota, jossa tällainen omaisuus on rekisteröity. Tämän vuoksi on artiklan viimeistä virkettä tässä yhteydessä myös selvennetty siten, että siinä oleva viittaus omaisuuden kotimaan lakiin on korvattu viittauksella omaisuuden rekisteröintivaltion lakiin.

7 artikla. Artiklaan otetun uuden 2 kappaleen mukaan Suomessa, Norjassa, Ruotsissa ja Tanskassa sovelletaan sen estämättä, mitä artiklan 1 kappaleessa on määrätty, asianomaisen maan merilain lainvalintasäännöksiä alukseen ja rakenteilla olevaan alukseen kohdistuvaan etuoikeuteen samoin kuin muuhun vaikutukseen suhteessa kolmanteen mieheen. Tällä on pyritty poistamaan vuoden 1933 sopimuksen ja meripanttioikeussopimuksen välillä vallitseva yleisperusteluissa tarkemmin mainittu ristiriita.

Artiklan alkuperäinen 2 kappale on siirretty osittain muutettuna artiklan 3 kappaleeksi. Yleisperusteluissa mainitusta syystä on sen veron ja julkisen maksun etuoikeutta koskevia määräyksiä erältä osin muutettu.

Uusien määräysten mukaan ratkaistaan kysymys siitä, onko verolla tai maksulla etuoikeus edelleen sen valtion lain mukaan, jossa maksu on määrätty. Etuoikeus kohdistuisi edelleen ainoastaan omaisuuteen, joka on viimeksi mainitussa valtiossa. Nykyisin voidaan verot ja maksut ottaa omaisuudesta ennen konkurssikustannuksia ja muita massavelkoja sekä ennen muita saatavia, joilla on yleinen etuoikeus. Sopimuksen 7 artiklan uuden 3 kappaleen mukaan saadaan verosaatava, jolla on yleinen etuoikeus, ottaa omaisuudesta siinä valtiossa, jossa vero tai maksu on määrätty, vasta sitten, kun tämän omaisuuden arvosta on vähennetty osuus konkurssipesään kohdistuvien saamisten eli niin sanottujen massavelkojen ja niiden saamisten yhteismäärästä, joilla on muu kuin verolle tai maksulle kuuluva yleinen etuoikeus. Sanottu osuus määrätään siten, että se vastaa veron tai maksun määräämismaassa olevan omaisuuden osuutta konkurssipesän koko omaisuudesta. Uutta määräystä voidaan valaista seuraavalla esimerkillä:

Ruotsissa vireillä olevassa konkurssissa on varoja 200 000 markan arvosta. Näistä varoista 50 000 markan arvoinen omaisuus on Suomessa. Massavelkoja on 20 000 markkaa. Saatavia, joilla on yleinen etuoikeus, on yhteensä 160 000 markkaa. Viimeksi mainittuihin saataviin sisältyy Suomen valtion verosaatavia 100 000 markkaa sekä yksityisoikeudellisia saatavia 60 000 markkaa. Koska Suomessa oleva omaisuus muodostaa neljänneksen konkurssipesästä, on neljäsosa 80 000 markasta eli 20 000 markkaa ulosotettava Suomessa olevista varoista ennen kuin Suomen valtion verosaatava voidaan ulosottaa niistä.

Artiklan alkuperäiseen 2 kappaleeseen sisältyvällä määräyksellä vieraassa sopimusvaltiossa olevasta kiinteistöstä suoritettavan huoneenvuokran etuoikeudesta on merkitystä ainoastaan yleisten etuoikeuksien osalta. Kun minkään pohjoismaan sisäiseen lainsäädäntöön ei enää sisälly säännöksiä, joiden mukaan huoneenvuokralla olisi yleinen etuoikeus, sanottu määräys on poistettu tarpeettomana.

Artiklan alkuperäisessä 2 kappaleessa mainitaan, että sopimuksessa ei laajemmalti kuin mitä siinä kappaleessa on sanottu ratkaista kysymystä, voidaanko konkurssissa vaatia suoritusta sellaiseen julkiseen maksuun perustuvasta saatavasta, joka on määrätty muussa kuin siinä sopimusvaltiossa, jossa konkurssi on alkanut. Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välillä virka-avusta veroasioissa 9 päivänä marraskuuta 1972 tehdyn sopimuksen (SopS 2/73) ja sitä muuttavan ja täydentävän, 21 päivänä heinäkuuta 1976 tehdyn lisäsopimuksen (SopS 32/77) mukaan pohjoismaat ovat nykyisin velvollisia antamaan toisilleen virka-apua muun muassa veronkannossa ja veronperinnässä. Tähän nähden määräystä on pidetty tarpeettomana eikä sitä ole sisällytetty artiklan uuteen 3 kappaleeseen.

8 artikla. Artiklan 2 kappaleessa on sopimuksen 4 artiklan perustelujen kohdalla mainitusta syystä rinnastettu rakenteilla oleva alus valmiiseen alukseen ja korvattu siinä oleva viittaus omaisuuden kotimaan lakiin viittauksella omaisuuden rekisteröintivaltion lakiin.

11 artikla. Sopimuksen alkuperäiseen 11 artiklaan sisältyvän määräyksen mukaan kuolinpesän konkurssiin sovelletaan konkurssisopimusta vain siinä tapauksessa, että sopimuspuolet sopivat siitä, miten kuolinpesää muutoin on käsiteltävä. Tämä määräys on käynyt tarpeettomaksi Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välisen perintöä, testamenttia ja pesänselvitystä koskevan 19 päivänä marraskuuta 1934 tehdyn sopimuksen (SopS 21/35) johdosta. Tästä syystä määräyksen säilyttämistä sopimuksessa ei ole enää pidetty peällisenä.

Vuoden 1933 konkurssisopimuksesta ei suoraan ilmene, minkä valtion lakia on sovellettava ratkaistaessa kysymys siitä, täyttääkö määrätty esine aluksen määritelmän. Se ei myöskään sisällä erityisiä määräyksiä sellaisen omaisuuden osalta, joka ei ole alus mutta johon sovelletaan alusta koskevia säännöksiä

jossakin sopimusvaltiossa. Kysymyksellä on merkitystä käytännössä, koska määrättyä esinettä voidaan jonkin pohjoismaan lain mukaan pitää aluksena vaikka sitä muiden pohjoismaiden lakien mukaan ei pidettäisikään sellaisena. Tämän vuoksi on katsottu tarpeelliseksi ottaa uuden 11 artiklan 1 kappaleeseen määräys siitä, että sopimuksen alusta koskevia määräyksiä sovelletaan myös muuhun omaisuuteen, joka jossakin sopimusvaltiossa on merkitty alusrekisteriin. Täten esimerkiksi Norjassa rekisteröityä öljynporauslauttaa on sopimusta sovellettaessa pidettävä aluksena. Mitä edellä on sanottu aluksesta, soveltuu uuden 11 artiklan 1 kappaleen mukaan vastaavasti myös rakenteilla olevaan alukseen.

Genevessä on 19 päivänä heinäkuuta 1948 tehty ilma-alukseen kohdistuvan oikeuden kansainvälistä tunnustamista tarkoittava yleissopimus. Sen mukaan muun muassa rekisteröityä ilma-alusta koskeva omistusoikeus ja panttioikeus tarkoittaa säännönmukaisesti myös ilma-aluksen varaosia, jos rekisteröintivaltion laissa näin säädetään. Koska edellä mainittu sopimus on voimassa kaikissa muissa pohjoismaissa paitsi Suomessa, on artiklan 2 kappaleeseen otettu määräys, jonka mukaan vuoden 1933 sopimuksen ilma-alusta koskevia määräyksiä sovelletaan myös varaosiin, jotka on kiinnitetty yhdessä ilma-aluksen kanssa. Tällä on merkitystä sovellettaessa sopimuksen 4 artiklan 1 kappaletta ja 8 artiklan 2 kappaletta.

13 artikla. Niin kuin yleisperusteluissa on mainittu, vuoden 1933 sopimus ei Tanskassa voimaan saatettujen uusien konkurssituomioistuinten toimivaltaa koskevien säännösten johdosta säännönmukaisesti sovellettu Tanskassa aloitettuihin konkursseihin. Koska Norjan lainsäädäntöön on ehdotettu otettaviksi samantapaiset konkurssituomioistuinten toimivaltaa koskevat säännökset kuin Tanskassa, saattaisi sopimuksen alkuperäinen 13 artikla vastaisuudessa nykyistä enemmän rajoittaa sopimuksen soveltamisalaa.

Pohjoismaiden oikeusministeriöiden edustajien välisissä neuvotteluissa on harkittu erilaisia vaihtoehtoja sanotun epäkohdan korjaamiseksi. Näissä neuvotteluissa on kuitenkin päädytty ainoastaan seuraavaan tarkistukseen. Artiklan nykyisen sanamuodon mukaan sopimusta sovelletaan ainoastaan niissä tapauksissa, joissa tuomioistuin on perustanut toimivaltansa siihen seikkaan, että velallinen asuu tai kuollessaan asui tuomioistuimen tai tuomarin

kotimaassa tai että konkurssipäätöksessä tarkoitettua yhtiön, yhdistyksen tai säätiön kotipaikka on sanotussa valtiossa. Artiklan uuden sanamuodon mukaan sopimusta ei sovelleta, jos velallisella ei ole kotipaikkaa siinä valtiossa, jossa konkurssi tai akordi on pantu vireille, jos tämä seikka on mainittu konkurssia tai akordikäsittelyn aloittamista koskevassa päätöksessä. Sopimuksen soveltamisen kannalta on näin ollen uuden 13 artiklan mukaan ratkaisevaa, onko velallisella tosiasiallisesti ollut kotipaikka siinä valtiossa, jossa konkurssi tai akordi on alkanut. Sitä vastoin sillä seikalla, mihin tuomioistuin tai tuomari on perustanut toimivaltansa ei enää ole merkitystä.

Edellä mainituista syistä määrätään artiklassa, että milloin sopimusvaltiossa päätetään asettaa konkurssiin velallinen, jolla ei ole tai jolla kuollessaan ei ollut kotipaikkaa siinä valtiossa, tai sellainen oikeushenkilö, jonka kotipaikka ei ole siellä, on tästä päätöksessä mainittava. Tällöin ei sopimusta sovellettaisi konkurssiin ja konkurssi voisi jossakin muussa sopimusvaltiossa sittemmin alkaneen konkurssin estämättä edelleen jatkua.

15 artikla. Yleisperusteluissa mainituista syistä on pidetty suotavana, että vuoden 1933 sopimuksen julkista akordia koskevat määräykset ulotettaisiin koskemaan takaisinsaantia sellaisen omaisuuden osalta, joka on muussa kuin siinä sopimusvaltiossa, jossa akordi on vahvistettu. Jotta takaisinsaanti julkisen akordin jälkeen voitaisiin toteuttaa muussa pohjoismaassa kuin siinä, jossa akordi on vahvistettu, on artiklan 2 kappaleeseen lisätty tätä tarkoittava määräys. Sen mukaan takaisinsaantia akordissa koskevia määräyksiä, jotka on annettu siinä valtiossa, jossa akordi on vahvistettu, on sovellettava myös muussa valtiossa olevaan omaisuuteen. Sopimuksen 4 artiklassa tarkoitettu omaisuus on kuitenkin tässäkin tapauksessa asetettu erikoisasemaan. Sellaisen omaisuuden osalta on sanottua artiklaa vastaavasti sovellettava myös akordissa tapahtuvan takaisinsaannin osalta. Takaisinsaantia koskevan päätöksen tunnustamisen ja täytäntöönpanon osalta on artiklan 3 kappaleeseen otettu viittaus sopimuksen 10 artiklaan.

Sopimuksen 15 artiklaa uudistettaessa on myös havaittu, ettei jossakin sopimusvaltiossa aloitettua julkista akordia nykyisin tarvitse julkistaa muussa sopimusvaltiossa, jossa velallisella on omaisuutta. Ottaen huomioon akordin oikeusvaikutukset on pidetty tarpeelli-

sena, että akordikäsittely julkistettaisiin samalla tavalla kuin konkurssi. Tämän vuoksi on artiklan 3 kappaleeseen otettu myös viittaus sopimuksen 2 artiklaan.

2. Lakiehdotukset

2.1. Laki Pohjoismaiden välisen konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta tehdyn sopimuksen eräiden määräysten hyväksymisestä

Lakiehdotus sisältää tavanmukaiset säännökset sopimuksen määräysten hyväksymisestä, mikäli ne kuuluvat lainsäädännön alaan, aseuksen antovaltuudesta ja lain voimaantulosta.

2.2. Laki Suomen, Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kesken Kööpenhaminassa 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen hyväksymisestä ja täytäntöönpanosta annetun lain 6 §:n muuttamisesta

Jos tuomioistuin tehdessään päätöksen konkurssin alkamisesta on perustanut toimivaltansa muuhun kuin siihen seikkaan, että velallinen asuu tai kuollessaan asui Suomessa tai että konkurssipäätöksessä tarkoitettun yhtiön, yhdistyksen tai säätiön kotipaikka on täällä, on tästä lain 6 §:n mukaan mainittava päätöksessä. Koska vuoden 1933 sopimuksen soveltamisalaa koskevaa 13 artiklaa on muutettu siten, että sopimuksen soveltamisen kannalta ei enää ole ratkaisevaa, mihin seikkaan tuomioistuin on perustanut toimivaltansa, vaan missä valtiossa velallisella on kotipaikka, ehdotetaan pykälää muutettavaksi siten, että se olisi sopusoinnussa sopimuksen uuden 13 artiklan kanssa.

2.3. Laki yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien pohjoismaisten tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Vuoden 1933 sopimuksen 10 artiklan mukaan, sellaisena kuin se on muutettuna 11 päivänä lokakuuta 1977 tehdyllä sopimuksella (SopS 58/77), on sopimusvaltiossa vireillä olevasta konkurssista aiheutuvaa oikeustoimen

mitättömyyttä tai peruutumista koskevan tuomion tunnustamisessa ja täytäntöönpanossa noudatettava sen valtion lakia, jossa tunnustamista tai täytäntöönpanoa pyydetään. Tällä viittauksella tarkoitetaan Suomessa vuonna 1977 annettua yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien pohjoismaisten tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annettua lakia. Sen 2 §:n 6 kohdan mukaan lakia ei sovelleta muun muassa tuomioon tai sovintoon, joka koskee konkurssista aiheutuvaa oikeustoimen tai muun toimenpiteen pätemättömyyttä, ellei tuomio tai sovinto koske Islannissa, Norjassa, Ruotsissa, Suomessa tai Tanskassa alkaneesta konkurssista aiheutuvaa oikeustoimen pätemättömyyttä tai peruutumista ja velallisella oli kotipaikka jossakin näistä valtioista.

Sopimuksen 15 artiklan 3 kappaleeseen otettu viittaus sopimuksen 10 artiklan määräykseen johtaa siihen, että viimeksi mainitun artiklan määräykset soveltuvat myös takaisinsaantiin julkisen akordikäsittelyn yhteydessä. Kun tällaisesta julkisesta akordikäsittelystä aiheutuvaa oikeustoimen tai muun toimenpiteen pätemättömyyttä tai peruutumista koskeva päätös siten on rinnastettu vastaavanlaiseen konkurssista aiheutuvaan päätökseen, ehdotetaan lain 2 §:n 6 kohtaa vastaavasti muutettavaksi. Lisäksi lainkohdan sanamuotoa ehdotetaan tarkistettavaksi siten, että se on sopusoinnussa sopimuksen soveltamisalaa koskevan uuden 13 artiklan kanssa.

3. Voimaantulo

Uusi sopimus on tarkoitus ratifioida heti kun eduskunta on hyväksynyt ne siihen sisältyvät määräykset, jotka vaativat eduskunnan suostumuksen. Sopimus tulee sen voimaantulomääräysten mukaan voimaan sen kuukauden ensimmäisenä päivänä, joka lähinnä seuraa kahden kuukauden kuluttua sen jälkeen kun kolme sopimusvaltiota on liittynyt siihen, ja sitä sovelletaan konkurssiin ja konkurssista tapahtuvaan julkiseen akordikäsittelyyn, joka on aloitettu voimaantulon jälkeen. Myöhemmin liittyneen valtion osalta sopimus tulee voimaan kaksi kuukautta sen jälkeen, kun tämä valtio on liittynyt sopimukseen.

Ehdotetut lait on tarkoitus saattaa voimaan samanaikaisesti kun sopimus tulee voimaan Suomen osalta.

4. Eduskunnan suostumuksen tarpeellisuus

Sopimuksen määräykset merkitsevät poikkeusta Suomen konkurssilainsäädännöstä. Koska sopimus siten sisältää lainsäädännön alaan kuuluvia määräyksiä, on eduskunnan hyväksyminen näiltä osin tarpeellinen.

Edellä olevan perusteella ja hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti esitetään,

että Eduskunta hyväksyisi ne Kööpenhaminassa 11 päivänä lokakuuta 1982 Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan kesken 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta tehdyn sopimuksen määräykset, jotka vaativat Eduskunnan suostumuksen.

Samalla annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki

Pohjoismaiden välisen konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta tehdyn sopimuksen eräiden määräysten hyväksymisestä

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Kööpenhaminassa 11 päivänä lokakuuta 1982 Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan kesken Kööpenhaminassa 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta tehdyn sopimuksen määräykset ovat, mikäli ne kuuluvat lainsäädännön alaan, voimassa niin kuin siitä on sovittu.

2 §

Tarkempia säännöksiä tämän lain täytäntöönpanosta ja soveltamisesta annetaan tarvittaessa asetuksella.

3 §

Tämä laki tulee voimaan asetuksella säädettävänä ajankohtana.

2.

Laki

Suomen, Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kesken Kööpenhaminassa 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen hyväksymisestä ja täytäntöönpanosta annetun lain 6 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 18 päivänä toukokuuta 1934 annetun Suomen, Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kesken Kööpenhaminassa 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn, konkurssia koskevan sopimuksen hyväksymisestä ja täytäntöönpanosta annetun lain (333/34) 6 § näin kuuluvaksi:

6 §

Jos tuomioistuimien päätös asettaa konkurssiin velallisen, joka ei asu tai joka ei kuollessaan asunut Suomessa, tai oikeushenkilön, jonka kotipaikka ei ole täällä, on tästä mainittava päätöksessä.

Tämä laki tulee voimaan asetuksella säädettävänä ajankohtana.

3.

Laki

yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien pohjoismaisten tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien pohjoismaisten tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annetun lain (588/77) 2 §:n 6 kohta näin kuuluvaksi:

2 §

Jollei 7 §:n 3 momentista tai 8 §:stä muuta johdu, tätä lakia ei sovelleta:

-
- 6) tuomioon tai sovintoon, joka koskee
 - a) velallisen asettamista konkurssiin,
 - b) julkisen akordikäsittelyn aloittamista ilman konkurssia,
 - c) muita konkurssituomarin tai -tuomioistuinten harkinnasta riippuvia kysymyksiä, tai
 - d) konkurssista tai julkisesta akordikäsittelystä ilman konkurssia aiheutuvaa oikeustoimen tai muun toimenpiteen pätemättömyyttä tai peruutumista, ellei tuomio tai sovinto koske Islannissa, Norjassa, Ruotsissa, Suomessa tai Tanskassa alkaneesta konkurssista tai julkisesta akordikäsittelystä aiheutuvaa oikeustoimen pätemättömyyttä tai peruutumista ilman että

konkurssia tai julkista akordia koskevassa päätöksessä on mainittu, että velallinen ei asu tai kuollessaan ei asunut siinä valtiossa, jossa päätös on annettu tai oikeushenkilön osalta, että sillä ei ole kotipaikkaa siellä; tai

Tämä laki tulee kunkin muutettavan lain 1 §:ssä mainitun valtion osalta voimaan astuksella säädettävänä ajankohtana.

Ennen lain voimaantuloa alkaneesta konkurssista tai julkisesta akordikäsittelystä ilman konkurssia aiheutuvaa oikeustoimen tai muun toimenpiteen pätemättömyyttä tai peruutumista koskevaan päätökseen sovelletaan uuden lain voimaantultuakin aikaisemman lain säännöksiä.

Helsingissä 29 päivänä lokakuuta 1982

Tasavallan Presidentti
MAUNO KOIVISTO

Ulkoasiainministeri *Pär Stenbäck*

SOPIMUS

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan kesken 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan hallitukset ovat sopineet, että 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen 4, 7, 8, 11, 13 ja 15 artikla muutetaan näin kuuluviksi:

4 artikla

Onko merkinnän tekeminen kiinteistökirjaan tai oikeuden pöytäkirjaan tarpeen, jotta velallisen ennen konkurssia suorittamat kiinteitä omaisuutta tarpeistoihin koskevat oikeustoimet olisivat konkurssipesää sitovia, niin myös tällaiseen omaisuuteen kohdistuva takaisin-saantivaatimus, on ratkaistava sen valtion lain mukaan, missä kiinteistö on. Samoin ratkaistaan, onko konkurssin merkitseminen kiinteistökirjaan tai oikeuden pöytäkirjaan tarpeen, jottei sellaista omaisuutta koskeva oikeustoimi, jonka velallinen suorittaa konkurssin kestäessä, saavuttaisi konkurssipesään sitovaa vaikutusta. Vastaavanlaiset rekisteröityä ilma-alusta, alusta tai rakenteilla olevaa alusta tai osuutta tällaiseen omaisuuteen koskevat kysymykset ratkaistaan omaisuuden rekisteröintivaltion lain mukaan.

Milloin jonkin sopimusvaltion lain mukaan oikeuden pöytäkirjaan merkitseminen tai muunlainen kirjaamisenettely tai kuuluttaminen on tarpeen, jotta sellaisen irtaimen omaisuuden luovuttaminen, johon ensimmäisen kappaleen määräyksiä ei ole sovellettava, tai hallintaa luovuttamatta tapahtuvan panttioikeuden perustaminen tällaiseen omaisuuteen olisi konkurssipesää sitova, sovellettakoon, mitä tulee mainittuun oikeustoimen pätevyys tai peruuttamiseen, sen valtion lakia, jos oikeustoimen tarkoittama omaisuus oli siellä konkurssin alkaessa.

Konkurssin vaikutus ulosmittauksella saavutetun oikeuden pysyväisyyteen määräytyy sen valtion lain mukaan, missä ulosmittaus on toimitettu.

7 artikla

Onko erityistä etuoikeutta olemassa omaisuuteen, joka konkurssin alkaessa oli jossakin

toisessa sopimusvaltiossa, niin myös useiden tällaiseen omaisuuteen kohdistuvien erityisten etuoikeuksien keskenäinen arvojärjestys ratkaistaan sen valtion lain mukaan, missä omaisuus oli; ja tällainen etuoikeus tuottaa siihen omaisuuteen paremman oikeuden kuin yleinen etuoikeus.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä kappaleessa on määrätty, sovelletaan Suomessa, Norjassa, Ruotsissa ja Tanskassa alukseen ja rakenteilla olevaan alukseen kohdistuvaan etuoikeuteen asianomaisen maan merilain lainvalintasäännöksiä. Sama on voimassa muusta vaikutuksesta suhteessa kolmanteen mieheen.

Tuottaako jossakin muussa kuin siinä sopimusvaltiossa, missä konkurssi on vireillä, määrätty vero tai muu julkinen maksu etuoikeuden, on ratkaistava sen valtion lain mukaan, missä maksu on määrätty. Jos kysymykseen tuleva etuoikeus on erityinen, määräytyy sen arvojärjestys sen mukaan kuin ensimmäisessä kappaleessa sanotaan. Jos se on yleinen, saadaan etuoikeutettu saaminen ottaa omaisuudesta siinä valtiossa, jossa vero tai maksu on määrätty, sen jälkeen kun tämän omaisuuden arvosta on vähennetty osuus konkurssipesään kohdistuvien saamisten ja niiden konkurssisaamisten yhteismäärästä, joilla on muu kuin verolle tai maksulle kuuluva yleinen etuoikeus. Vähennettävä osuus määrätään siten, että se vastaa veron tai maksun määräämismaassa olevan omaisuuden osuutta konkurssipesän koko omaisuudesta. Veron tuottaman yleisen etuoikeuden ja jonkin erityisen etuoikeuden keskinäisestä arvojärjestyksestä on, sen estämättä mitä ensimmäisessä kappaleessa sanotaan, voimassa sen valtion laki, missä vero on määrätty.

8 artikla

Mikäli tämän sopimuksen määräysten soveltaminen riippuu siitä, missä jokin omaisuus

on, katsottakoon konkurssivelallisen saamisen, joka perustuu juoksevaan velkakirjaan tai muuhun saamistodisteseen, minkä esittäminen on saamisen velkomisoikeuden edellytyksenä, olevan siinä valtiossa, missä asiakirja on, mutta muun saamisen siellä, missä konkurssi on alkanut.

Rekisteröidyn ilma-aluksen, aluksen tai rakenteilla olevan aluksen on, paitsi 6 artiklassa tarkoitettussa tapauksessa, katsottava olevan siinä valtiossa, jossa se on rekisteröity.

11 artikla

Tämän sopimuksen alusta tai rakenteilla olevaa alusta koskevia määräyksiä sovelletaan myös omaisuuteen, joka ei ole alus tai rakenteilla oleva alus, jos se on sopimusvaltiossa rekisteröity alusrekisteriin tai rakenteilla olevien alusten rekisteriin.

Tämän sopimuksen ilma-alusta koskevia määräyksiä sovelletaan myös varaosiin, jotka on kiinnitetty yhdessä ilma-aluksen kanssa.

13 artikla

Milloin sopimusvaltiossa päätetään asettaa konkurssiin sellainen velallinen, jolla ei ole tai jolla kuollessaan ei ollut kotipaikkaa siinä valtiossa, tai sellainen oikeushenkilö, jonka kotipaikkaa ei ole siellä, on tästä päätöksessä mainittava. Tällöin ei puheena olevaa sopimusta sovelleta konkurssiin; ja konkurssi voi, josakin muussa sopimusvaltiossa sittemmin alkaneen konkurssin estämättä, edelleen jatkua.

15 artikla

Jos julkinen akordikäsittely konkurssista on aloitettu jossakin sopimusvaltiossa, alkoon konkurssia tapahtuko alköönkä akordikäsittelyä aloitettako muussa sopimusvaltiossa; ja viimeksimainitussa valtiossa olevaan omaisuuteen sovellettakoon mitä siinä valtiossa on vastaavan tapauksen varalta säädetty ulosmittauksesta ja ulosmitatun omaisuuden myymisestä.

Jos käsittely johtaa akordin vahvistamiseen, olkoon tämä noudatettavana muissakin sopimusvaltioissa. Takaisinsaantia akordissa koske-

via säännöksiä, jotka on annettu siinä valtiossa, missä akordi on vahvistettu, on tällöin sovellettava muissa valtioissa olevaan omaisuuteen. Omaisuuteen, jota tarkoitetaan 4 artiklassa, on kuitenkin sitä artiklaa vastaavasti sovellettava.

Mitä 2, 10 ja 13 artiklassa on määrätty, on vastaavasti sovellettava niissä tapauksissa, joista tässä artiklassa puhutaan.

Sopimusvaltiot voivat liittyä tähän sopimukseen

a) allekirjoittamalla sen tekemättä ratifiointia koskevaa ehtoa tai

b) allekirjoittamalla sen ratifiointia koskevin ehdoin sekä sen jälkeen ratifioimalla sen.

Ratifioimisasiakirjat on talletettava Tanskan ulkoasiainministeriöön.

Sopimus tulee voimaan sen kuukauden ensimmäisenä päivänä, joka lähinnä seuraa kahden kuukauden kuluttua sen jälkeen, kun kolme sopimusvaltiota on liittynyt siihen, ja sitä sovelletaan konkurssiin ja konkurssista tapahtuvaan julkiseen akordikäsittelyyn, joka on aloitettu voimaantumisen jälkeen. Myöhemmin liittyneen valtion osalta sopimus tulee voimaan kaksi kuukautta sen jälkeen, kun tämä valtio on liittynyt sopimukseen.

Tanskan oikeusministeriö voi, neuvoteltuaan muiden sopimusvaltioiden oikeusministeriöiden kanssa, määrätä, että 7 päivänä marraskuuta 1933 tehtyä sopimusta siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen on sovellettava Fär-saarilla ja Grönlannissa. Sovellettaessa sopimusta Fär-saarilla ja Grönlannissa voi Tanskan oikeusministeriö mainittua menettelyä noudattaen vahvistaa tehtäväksi sellaisia poikkeuksia, joita Fär-saarten tai Grönlannin erityiset olot voivat vaatia.

Tämän vakuudeksi ovat valtuutetut allekirjoittaneet tämän sopimuksen.

Tehty Kööpenhaminassa 11 päivänä lokakuuta 1982 yhtenä suomen-, islannin-, norjan-, ruotsin- ja tanskankielisenä kappaleena, jossa on kaksi ruotsinkielistä tekstiä, toinen Suomea ja toinen Ruotsia varten.

2.

Laki

Suomen, Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kesken Kööpenhaminassa 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen hyväksymisestä ja täytäntöönpanosta annetun lain 6 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 18 päivänä toukokuuta 1934 annetun Suomen, Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kesken Kööpenhaminassa 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen hyväksymisestä ja täytäntöönpanosta annetun lain (333/34) 6 § näin kuuluvaksi:

*Voimassa oleva laki***6 §**

Jos oikeus tehdessään päätöksen konkurssin alkamisesta on perustanut toimivaltansa muuhun kuin siihen seikkaan, että velallinen asuu tai kuollessaan asui Suomessa tahi että konkurssipäätöksessä tarkoitettua yhtiön, yhdistyksen tai säätiön kotipaikka on täällä, on tämä päätöksessä mainittava.

*Ehdotus***6 §**

Jos tuomioistuin päättää asettaa konkurssiin velallisen, joka ei asu tai joka ei kuollessaan asunut Suomessa, tai oikeushenkilön, jonka kotipaikka ei ole täällä, on tästä mainittava päätöksessä.

Tämä laki tulee voimaan asetuksella säädettävänä ajankohtana.

3.

Laki

yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien pohjoismaisten tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan yksityisoikeudellista vaatimusta koskevien pohjoismaisten tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta annetun lain (588/77) 2 §:n 6 kohta näin kuuluvaksi:

*Voimassa oleva laki***2 §**

Jollei 7 §:n 3 momentista tai 8 §:stä muuta johdu, tätä lakia ei sovelleta:

6) tuomioon tai sovintoon, joka koskee velallisen asettamista konkurssiin, julkisen akordikäsittelyn aloittamista ilman konkurssia, muita konkurssituomarin tai -tuomioistuimen harkinnasta riippuvia kysymyksiä tahi konkurssista aiheutuvaa oikeustoimen tai muun toimenpiteen pätemättömyyttä, ellei tuomio tai sovinto koske Islannissa, Norjassa, Ruotsissa, Suomessa tai Tanskassa alkaneesta konkurssista

*Ehdotus***2 §**

Jollei 7 §:n 3 momentista tai 8 §:stä muuta johdu, tätä lakia ei sovelleta:

6) tuomioon tai sovintoon, joka koskee
 a) velallisen asettamista konkurssiin;
 b) julkisen akordikäsittelyn aloittamista ilman konkurssia;
 c) muita konkurssituomarin tai -tuomioistuimen harkinnasta riippuvia kysymyksiä; tai
 d) konkurssista tai julkisesta akordikäsittelystä ilman konkurssia aiheutuvaa oikeustoimen tai muun toimenpiteen pätemättömyyttä tai

Voimassa oleva laki

aiheutuvaa oikeustoimen pätemättömyyttä tai peruutumista ja velallisella oli kotipaikka jos-
sakin näistä valtioista; tai

Ehdotus

peruutumista, ellei tuomio tai sovinto koske Islannissa, Norjassa, Ruotsissa, Suomessa tai Tanskassa alkaneesta konkurssista tai julkisesta akordikäsittelystä aiheutuvaa oikeustoimen pätemättömyyttä tai peruutumista ilman että konkurssia tai julkista akordia koskevassa päätöksessä on mainittu, että velallinen ei asu tai kuollessaan ei asunut siinä valtiossa, jossa päätös on annettu, tai oikeushenkilön osalta, että sillä ei ole kotipaikkaa siellä; tai

Tämä laki tulee kunkin 1 §:ssä mainitun valtion osalta voimaan asetuksella säädettävänä ajankohtana.

Ennen lain voimaantuloa alkaneesta konkurssista tai julkisesta akordikäsittelystä ilman konkurssia aiheutuvaa oikeustoimen tai muun toimenpiteen pätemättömyyttä tai peruutumista koskevaan päätökseen sovelletaan uuden lain voimaantultuakin aikaisemman lain säännöksiä.

SOPIMUS

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan kesken 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen muuttamisesta

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan hallitukset ovat sopineet, että 7 päivänä marraskuuta 1933 tehdyn konkurssia koskevan sopimuksen 4, 7, 8, 11, 13 ja 15 artikla muutetaan näin kuuluviksi:

Voimassa oleva sopimus

4 artikla

Onko merkinnän tekeminen kiinteistökirjaan tai oikeuden pöytäkirjaan tarpeen, jotta velallisen ennen konkurssia suorittamat kiinteitä omaisuutta tarpeistoiheen koskevat oikeustoimet olisivat konkurssipesää sitovia, niin myös tällaiseen omaisuuteen kohdistuva takaisin-saantivaatimus, on ratkaistava sen valtion lain mukaan, missä kiinteistö on. Samoin ratkaistaan, onko konkurssin merkitseminen kiinteistökirjaan tai oikeuden pöytäkirjaan tarpeen, jottei sellaista omaisuutta koskeva oikeustoimi, jonka velallinen suorittaa konkurssin kestäessä, saavuttaisi konkurssipesään sitovaa vaikutusta. Vastaavanlaiset rekisteröityä alusta tai ilma-alusta tai osuutta tällaiseen alukseen koskevat kysymykset on ratkaistava aluksen kotimaan lain mukaan.

Milloin jonkin sopimusvaltion lain mukaan oikeuden pöytäkirjaan merkitseminen tai muunlainen kirjaamisen menettely tai kuuluttaminen on tarpeen, jotta sellaisen irtaimen omaisuuden luovuttaminen, johon ensimmäisen kappaleen määräyksiä ei ole sovellettava, tai hallintaa luovuttamatta tapahtuvan panttioikeuden perustaminen tällaiseen omaisuuteen olisi konkurssipesää sitova, sovellettakoon, mitä tulee mainitunlaisen oikeustoimen pätevyyyteen tai peruutumiseen, sen valtion lakia, jos oikeustoimen tarkoittama omaisuus oli siellä konkurssin alkaessa.

Konkurssin vaikutus ulosmittauksella saavutetun oikeuden pysyväisyyteen määräytyy sen valtion lain mukaan, missä ulosmittaus on toimitettu.

Ehdotus

4 artikla

Onko merkinnän tekeminen kiinteistökirjaan tai oikeuden pöytäkirjaan tarpeen, jotta velallisen ennen konkurssia suorittamat kiinteitä omaisuutta tarpeistoiheen koskevat oikeustoimet olisivat konkurssipesää sitovia, niin myös tällaiseen omaisuuteen kohdistuva takaisin-saantivaatimus, on ratkaistava sen valtion lain mukaan, missä kiinteistö on. Samoin ratkaistaan, onko konkurssin merkitseminen kiinteistökirjaan tai oikeuden pöytäkirjaan tarpeen, jottei sellaista omaisuutta koskeva oikeustoimi, jonka velallinen suorittaa konkurssin kestäessä, saavuttaisi konkurssipesään sitovaa vaikutusta. Vastaavanlaiset rekisteröityä ilma-alusta, alusta tai rakenteilla olevaa alusta tai osuutta tällaiseen omaisuuteen koskevat kysymykset ratkaistaan omaisuuden rekisteröintivaltion lain mukaan.

Milloin jonkin sopimusvaltion lain mukaan oikeuden pöytäkirjaan merkitseminen tai muunlainen kirjaamisen menettely tai kuuluttaminen on tarpeen, jotta sellaisen irtaimen omaisuuden luovuttaminen, johon ensimmäisen kappaleen määräyksiä ei ole sovellettava, tai hallintaa luovuttamatta tapahtuvan panttioikeuden perustaminen tällaiseen omaisuuteen olisi konkurssipesää sitova, sovellettakoon, mitä tulee mainitunlaisen oikeustoimen pätevyyyteen tai peruutumiseen, sen valtion lakia, jos oikeustoimen tarkoittama omaisuus oli siellä konkurssin alkaessa.

Konkurssin vaikutus ulosmittauksella saavutetun oikeuden pysyväisyyteen määräytyy sen valtion lain mukaan, missä ulosmittaus on toimitettu.

Voimassa oleva sopimus

7 artikla

Onko erityistä etuoikeutta olemassa omaisuuteen, joka konkurssin alkaessa oli jossakin toisessa sopimusvaltiossa, niin myös useiden tällaiseen omaisuuteen kohdistuvien erityisten etuoikeuksien keskenäinen arvojärjestys ratkaistaan sen valtion lain mukaan, missä omaisuus oli; ja tällainen etuoikeus tuottaa siihen omaisuuteen paremman oikeuden kuin yleinen etuoikeus.

Tuottaako jossakin muussa kuin siinä sopimusvaltiossa, missä konkurssi on vireillä, määrätty vero tai muu julkinen maksu etuoikeuden, on ratkaistava sen valtion lain mukaan, missä maksu on määrätty, ja vieraassa sopimusvaltiossa olevasta kiinteistöstä suoritettavan huoneenvuokran etuoikeus sen valtion lain mukaan. Etuoikeus kohdistuu vain siinä valtiossa olevaan omaisuuteen, missä maksu on määrätty tai missä kiinteistö on. Jos kysymyksen tuleva etuoikeus on erityinen, määräytyy sen arvojärjestys sen mukaan kuin ensimmäisessä kappaleessa sanotaan; jos se on yleinen, on se arvojärjestyksessä muiden yleisten etuoikeuksien edellä. Veron tuottaman yleisen etuoikeuden ja jonkin erityisen etuoikeuden keskinäisestä arvojärjestyksestä on, sen estämättä mitä ensimmäisessä kappaleessa sanotaan, voimassa sen valtion laki, missä vero on määrätty. Laajemmalti, kuin mitä tässä on sanottu, ei tässä sopimuksessa ratkaista kysymystä, voidaanko konkurssissa vaatia suoritusta sellaiseen julkiseen maksuun perustuvasta saatavasta, joka on määrätty muussa kuin siinä sopimusvaltiossa, missä konkurssi on alkanut.

8 artikla

Mikäli tämän sopimuksen määräysten soveltaminen riippuu siitä, missä jokin omaisuus on, katsottakoon konkurssivelallisen saamisen, joka perustuu juoksevaan velkakirjaan tai muuhun saamistodisteeseen, minkä esittäminen on saamisen velkomisoikeuden edellytyksenä, olevan

Ehdotus

7 artikla

Onko erityistä etuoikeutta olemassa omaisuuteen, joka konkurssin alkaessa oli jossakin toisessa sopimusvaltiossa, niin myös useiden tällaiseen omaisuuteen kohdistuvien erityisten etuoikeuksien keskenäinen arvojärjestys ratkaistaan sen valtion lain mukaan, missä omaisuus oli; ja tällainen etuoikeus tuottaa siihen omaisuuteen paremman oikeuden kuin yleinen etuoikeus.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä kappaleessa on määrätty, sovelletaan Suomessa, Norjassa, Ruotsissa ja Tanskassa alukseen ja rakenteilla olevaan alukseen kohdistuvaan etuoikeuteen asianomaisen maan merilain lainvalintasäännöksiä. Sama on voimassa muusta vaikutuksesta suhteessa kolmanteen mieheen.

Tuottaako jossakin muussa kuin siinä sopimusvaltiossa, missä konkurssi on vireillä, määrätty vero tai muu julkinen maksu etuoikeuden, on ratkaistava sen valtion lain mukaan, missä maksu on määrätty. Jos kysymyksen tuleva etuoikeus on erityinen, määräytyy sen arvojärjestys sen mukaan kuin ensimmäisessä kappaleessa sanotaan. Jos se on yleinen, saadaan etuoikeutettu saaminen ottaa omaisuudesta siinä valtiossa, jossa vero tai maksu on määrätty, sen jälkeen kun tämän omaisuuden arvosta on vähennetty osuus konkurssipesään kohdistuvien saamisten ja niiden konkurssisaamisten yhteismäärästä, joilla on muu kuin verolle tai maksulle kuuluva yleinen etuoikeus. Vähennettävä osuus määrätään siten, että se vastaa veron tai maksun määrää miskaassa olevan omaisuuden osuutta konkurssipesän koko omaisuudesta. Veron tuottaman yleisen etuoikeuden ja jonkin erityisen etuoikeuden keskinäisestä arvojärjestyksestä on, sen estämättä mitä ensimmäisessä kappaleessa sanotaan, voimassa sen valtion laki, missä vero on määrätty.

8 artikla

Mikäli tämän sopimuksen määräysten soveltaminen riippuu siitä, missä jokin omaisuus on, katsottakoon konkurssivelallisen saamisen, joka perustuu juoksevaan velkakirjaan tai muuhun saamistodisteeseen, minkä esittäminen on saamisen velkomisoikeuden edellytyksenä, ole-

Voimassa oleva sopimus

siinä valtiossa, missä asiakirja on, mutta muun saamisen siellä, missä konkurssi on alkanut.

Rekisteröidyn aluksen tai ilma-aluksen on, paitsi 6 artiklassa tarkoitettussa tapauksessa, katsottava olevan siinä valtiossa, missä sen kotipaikka on.

11 artikla

Kuolinpesän konkurssiin sovelletaan tätä sopimusta vain siinä tapauksessa, että sopimuspuolten kesken tehdään sopimus siitä, miten kuolinpesää muutoin on käsiteltävä.

13 artikla

Jos tuomioistuimien tai tuomari tehdessään päätöksen konkurssiin alkamisesta on perustanut toimivaltansa muuhun kuin siihen seikkaan, että velallinen asuu tai kuollessaan asui tuomioistuimen tai tuomarin kotimaassa tahi että konkurssipäätöksessä tarkoitetun yhtiön, yhdistyksen tai säätiön kotipaikka on siellä, on se päätöksessä mainittava. Tällöin ei puheenaolevaa sopimusta sovelleta konkurssiin; ja konkurssi voi, jossakin muussa sopimusvaltiossa sittemmin alkaneen konkurssiin estämättä, edelleen jatkua.

15 artikla

Jos julkinen akordikäsittely konkurssista on aloitettu jossakin sopimusvaltiossa, älköön konkurssia tapahtuko älköönkä akordikäsittelyä aloitettako muussa sopimusvaltiossa; ja viimeksimainitussa valtiossa olevaan omaisuuteen sovellettakoon mitä siinä valtiossa on vastaavan tapauksen varalta säädetty ulosmittauksesta ja ulosmitatun omaisuuden myymisestä.

Jos käsittely johtaa akordin vahvistamiseen, olkoon tämä noudatettavana muissakin sopimusvaltioissa.

Ehdotus

van siinä valtiossa, missä asiakirja on, mutta muun saamisen siellä, missä konkurssi on alkanut.

Rekisteröidyn ilma-aluksen, aluksen tai rakenteilla olevan aluksen on, paitsi 6 artiklassa tarkoitettussa tapauksessa, katsottava olevan siinä valtiossa, jossa se on rekisteröity.

11 artikla

Tämän sopimuksen alusta tai rakenteilla olevaa alusta koskevia määräyksiä sovelletaan myös omaisuuteen, joka ei ole alus tai rakenteilla oleva alus, jos se on sopimusvaltiossa rekisteröity alusrekisteriin tai rakenteilla olevien alusten rekisteriin.

Tämän sopimuksen ilma-alusta koskevia määräyksiä sovelletaan myös varaosiin, jotka on kiinnitetty yhdessä ilma-aluksen kanssa.

13 artikla

Milloin sopimusvaltiossa päätetään asettaa konkurssiin sellainen velallinen, jolla ei ole tai jolla kuollessaan ei ollut kotipaikkaa siinä valtiossa, tai sellainen oikeushenkilö, jonka kotipaikkaa ei ole siellä, on tästä päätöksessä mainittava. Tällöin ei puheena olevaa sopimusta sovelleta konkurssiin; ja konkurssi voi, josakin muussa sopimusvaltiossa sittemmin alkaneen konkurssiin estämättä, edelleen jatkua.

15 artikla

Jos julkinen akordikäsittely konkurssista on aloitettu jossakin sopimusvaltiossa, älköön konkurssia tapahtuko älköönkä akordikäsittelyä aloitettako muussa sopimusvaltiossa; ja viimeksimainitussa valtiossa olevaan omaisuuteen sovellettakoon mitä siinä valtiossa on vastaavan tapauksen varalta säädetty ulosmittauksesta ja ulosmitatun omaisuuden myymisestä.

Jos käsittely johtaa akordin vahvistamiseen, olkoon tämä noudatettavana muissakin sopimusvaltioissa. *Takaisinsaantia akordissa koskevia säännöksiä, jotka on annettu siinä valtiossa, missä akordi on vahvistettu, on tällöin sovellettava muissa valtioissa olevaan omaisuuteen. Omaisuuteen, jota tarkoitetaan 4 artiklassa, on kuitenkin sitä artiklaa vastaavasti sovellettava.*

Voimassa oleva sopimus

Mitä 13 artiklassa on säädetty on vastaavasti sovellettava niissä tapauksissa, joista tässä artiklassa puhutaan.

Ehdotus

Mitä 2, 10 ja 13 artiklassa on määrätty, on vastaavasti sovellettava niissä tapauksissa, joista tässä artiklassa puhutaan.

Sopimusvaltiot voivat liittyä tähän sopimukseen

a) allekirjoittamalla sen tekemättä ratifiointia koskevaa ehtoa tai

b) allekirjoittamalla sen ratifiointia koskevin ehdoin sekä sen jälkeen ratifioimalla sen.

Ratifikoisasiakirjat on talletettava Tanskan ulkoasiainministeriöön.

Sopimus tulee voimaan sen kuukauden ensimmäisenä päivänä, joka lähinnä seuraa kahden kuukauden kuluttua sen jälkeen, kun kolme sopimusvaltiota on liittynyt siihen, ja sitä sovelletaan konkurssiin ja konkurssista tapahtuvaan julkiseen akordikäsittelyyn, joka on aloitettu voimaantulon jälkeen. Myöhemmin liittyneen valtion osalta sopimus tulee voimaan kaksi kuukautta sen jälkeen, kun tämä valtio on liittynyt sopimukseen.

Tanskan oikeusministeriö voi, neuvoteltuaan muiden sopimusvaltioiden oikeusministeriöiden kanssa, määrätä, että 7 päivänä marraskuuta 1933 tehtyä sopimusta siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen on sovellettava Fär-saarilla ja Grönlannissa. Sovellettaessa sopimusta Fär-saarilla ja Grönlannissa voi Tanskan oikeusministeriö mainittua menettelyä noudattaen vahvistaa tehtäväksi sellaisia poikkeuksia, joita Fär-saarten tai Grönlannin erityiset olot voivat vaatia.

Tämän vakuudeksi ovat valtuutetut allekirjoittaneet tämän sopimuksen.

Tehty Kööpenhaminassa 11 päivänä loka-kuuta 1982 yhtenä suomen-, islannin-, norjan-, ruotsin- ja tanskankielisenä kappaleena, jossa on kaksi ruotsinkielistä tekstiä, toinen Suomea ja toinen Ruotsia varten.